

Inhoud

1	Brechje	5
2	Ongerust	11
3	Verdriet	23
4	Geluksvogels	34
5	Brechje is verliefd	45
6	Gevaarlijk	60
7	Op de ponyclub	76
8	Springles	85
9	Tussen zussen	94

1. Brechje

‘**M**audi? Gelukkig neem je op. Ik kan niet op tijd op De Pegasus zijn om te rijden. Er is iets gebeurd.’ De stem van Brechje aan de andere kant van de lijn klinkt gejaagd als ze verder praat. ‘Mijn vader is nu bij me. Wil jij Pinto voor mij in de stapmolen zetten?’

‘Heb ik al gedaan.’ Maudi kijkt naar de vier pony’s in de stapmolen. Pinto beweegt onrustig met zijn hoofd, maar hij heeft geen keus. De andere drie stappen pittig door en drijven hem op. De zon schijnt op het grijze dak van de stapmolen, maar in de verte trekken donkere wolken zich samen boven het Reestdal.

‘Wat is er dan?’ Maudi voelt hoe haar hart langzame, dreunende slagen maakt als ze naar Brechje luistert. ‘Iets ergs? Is er iemand ziek of ...’

‘Er is niemand ziek. Ik kan nu niks vertellen.’ Maudi hoort een zucht voordat Brechje verder praat. ‘Ik zie je morgen wel en dan ...’

‘Dan wat?’

‘Ik ben een beetje in de war. Komt het goed met Pinto vandaag?’
‘Tuurlijk komt het goed. Josja heeft een verjaardagsfeestje. Ik ben alleen in de stallen met Eskar en ...’

De herdershond, die rondsnuffelt in de stal, steekt zijn kop omhoog als hij zijn naam hoort. Zijn oren staan gespitst.

‘Je bent alleen in de stallen?’ Brechje laat haar niet uitpraten. ‘Doe je de pony’s vandaag helemaal in je uppie? Ik kan misschien later nog komen.’

Maudi hoort de zware stem van Sietze, Brechjes vader, op de achtergrond.

‘Ik kan niks doen’, zegt Brechje zacht. ‘Mijn vader is hier om met me te praten. Hij weet niet hoe lang het duurt. Als ik beloof dat ik nog kom, staan we onder tijdsdruk, zegt hij.’

‘Ik ga straks de stallen mesten en voeren’, zegt Maudi. ‘Dan rij ik een keer niet op Sondine, dat is niet erg.’ Ze aarzelt en wacht een paar tellen. ‘Moet ik erg ongerust zijn?’

Er klinkt een klein lachje in Brechjes stem. ‘Je hoeft maar een beetje ongerust te zijn. Er gaan alleen dingen veranderen voor mij. Komt het goed met de pony’s?’

‘Natuurlijk komt het goed met de pony’s’, zegt Maudi. ‘Het is altijd nog goed gekomen.’

‘Gelukkig.’ Er klinkt een klik en dan is de verbinding verbroken. Maudi staart met een bezorgd gevoel naar het scherm van haar mobiel en denkt aan Brechje. Wat gaat er veranderen en waarom? Brechje, zichzelf en Josja zijn nog niet zo lang vriendinnen. Brechje is een jaar ouder dan Maudi. Ze woont sinds een paar maanden in Dedemsvaart. Pinto, een jonge valk, is haar verzorgpony.

Maudi glimlacht en kijkt naar Pinto, de pony die ze zelf heeft ingereden. Pinto en Brechje passen goed bij elkaar. Maudi rijdt op Sondine, een grote, slanke E-pony die al ver in de dressuur was voordat zij erop ging rijden. Josja rijdt op Goldie, een prachtige, glanzende palomino die als twee druppels water op Sondine lijkt. Maddy is een fjord, ze is het langste op De Pegasus van allemaal. Ze heeft een mooi, eigenwijs, zwart veulen, Quirida, dat nu vrolijk meehuppelt met haar moeder die in de stapmolen loopt. Koosje, een vierjarige merrie die nog niet is ingereden, staat alleen in de rijbak. Ze hinnikt klaaglijk, alsof de anderen mijlen-

ver weg zijn, in plaats van de twintig meter die de rijbak en de stapmolen van elkaar verwijderd zijn.

‘Er is niet genoeg plaats voor jullie allemaal, Koosje’, zegt Maudi. ‘Je stelt je aan. Gisteren liep jij mee in de stapmolen. We gaan niet rijden vandaag, want Brechje en Josja zijn er allebei niet. Ik kan jou weleens laten rondstappen, mevrouwetje.’

Het is net of Koosje begrijpt wat Maudi zegt. Ze begint bij Maudi vandaan over de hoefslag te draven, alsof ze geen zin heeft om met haar rond te lopen. Het vochtige zand spat omhoog onder haar hoeven.

Maudi grinnikt om de eigenwijze Welsh, rent naar de houten stallen en zoekt naar een stevig touw. Ze pakt een mooi, stevig exemplaar en loopt ermee naar buiten.

Met haar stem lokt ze Koosje. De schimmel komt voorzichtig dichterbij, stapje voor stapje. Als ze het touw aan Koosjes halster heeft bevestigd, gaat ze links van de schimmel staan en moedigt haar aan om te gaan stappen. Koosje stapt voorwaarts, maar blijft onrustig.

‘Ik zou jou ook moeten gaan inrijden’, denkt Maudi hardop. Het lijkt of Koosje bij het horen van Maudi’s stem rustiger wordt. Ze draait haar oren naar Maudi toe en beweegt niet meer met haar hoofd. Daarom blijft Maudi tegen de pony praten.

‘Het is raar’, zegt ze. ‘Ik heb Brechje nog nooit zo gehoord. Het leek of ze ergens verdrietig om was, maar waarom mocht ze niet zeggen wat er aan de hand was? Ze is onze vriendin. Ik zou het echt niet doorvertellen.’

Koosjes oren bewegen heen en weer. Maudi lacht vertederd om het mooie hoofdje van de schimmel. ‘Je bent een prachtpony. We gaan met jou aan het werk, Koosje.’ Onder het lopen woelt ze door de manen van de pony. ‘Sybrich wil jou verkopen. Je kost

alleen maar geld en je doet niks. Maar dat is niet eerlijk, want Maddy kost ook geld en die doet ook niks en die wil Sybrich niet kwijt.'

Koosjes hoofd gaat op en neer, alsof ze knikt en het helemaal eens is met Maudi.

'Ik heb Pinto ook ingereden en de volgende die wordt ingereden ben jij. Dan kan Sybrich niet meer zeggen dat jij niks doet.'

'Hee maatje', klinkt een stem. Als Maudi opkijkt, ziet ze Marcus, de vriend van Sybrich, aan de kant van de rijbak staan. Hij heeft zijn armen over elkaar en grijnst breed. Zijn leren buitenlaarzen zitten onder de modder, alsof hij een eind over de modderige paden van buurman Brink heeft gerend. Een klein zwart mutsje verbergt zijn donkere krullen.

'Volgens mij was je heel ver weg met je gedachten', lacht hij. 'Je hoorde me niet eens aankomen.'

'Ik dacht aan Sybrich', bekent Maudi. 'Ze vindt dat Koosje alleen maar geld kost en dat is niet helemaal eerlijk. Ook al is Sybrich dan de eigenaar van Koosje.'

'Ik denk ook vaak aan haar', lacht Marcus. Hij bukt zich en wurmt zich tussen de balken van de rijbak door. 'Ik loop even een stukje met je mee. Eigenlijk denk ik nooit niet aan haar. Soms kan ik het nog niet geloven dat ik, dat wij ...' Hij begint opeens te hakkelen.

'Wat?' plaagt Maudi. 'Dat jullie deze kerstvakantie voor het eerst hebben gezoend op het strand?'

'Nee', hij grijnst en schudt zijn hoofd. 'Jullie apenkoppen achtervolgden ons die avond. Een zoenend stel bespioneren, zoiets doe je niet.'

'We vonden het heel grappig, Josja, Brechje en ik', lacht Maudi. 'Is Sybrich thuis?'

Marcus schudt zijn hoofd. 'Ze is drie dagen in Zweden voor zaken.'

'Wat ga jij dan doen? Blijf jij voortaan op haar huis passen?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Ik ben hier vanavond, je moeder nodigde me uit voor het eten.'

'Dat bedoel ik niet', zegt Maudi. 'Je hebt geen baan meer, ga je nog solliciteren?'

Hij kreunt en trekt een gek gezicht. 'Je lijkt op Sybrich, Maudi. Maar om antwoord te geven: ja, ik heb een sollicitatie lopen. Morgen heb ik een gesprek.'

'Als wat?'

'Als trainer en psycholoog', grijnst hij. 'Ik moet een goede conditie hebben. Het heeft te maken met soldaten trainen voor speciale missies. Ik zal vaak een paar dagen weg zijn.'

'Wat spannend', zucht Maudi. 'Als jullie gaan trouwen, kom je dan naast ons wonen?'

'Dat is wel de bedoeling en spioneren is dan verboden. Maar ...' Hij kijkt om zich heen. 'Waar zijn jouw vriendinnen? Ik tref je hier nooit alleen.'

'Josja heeft een feestje en Brechje belde net en ...' Maudi voelt een knoop in haar maag en stopt even met praten.

'Ja, en?' Marcus kijkt haar vragend aan.

'Het was een raar telefoontje. Er is iets aan de hand en ze kon niet vertellen wat er was. Haar vader was bij haar. Brechje laat zich door niemand tegenhouden om hier te komen, dus ik begrijp het niet goed.'

'Ze kon niet zeggen wat er was?' Marcus blijft een paar tellen staan en kijkt haar niet begrijpend aan.

'Nee, dat kon ze niet.'

'Zal ik je dan maar helpen met de pony's?' biedt Marcus aan.

‘Heb je de stallen al uitgemest?’

Maudi schudt haar hoofd. ‘Alles moet nog. Ik ben met Koosje aan het oefenen. Ze loopt goed naast me, als ik maar tegen haar praat. Het is hoog tijd dat ze wordt ingereden. Het zou fijn zijn als je vandaag wilt helpen met de stallen.’

Ze kijkt Marcus aan. ‘Ik wil niet dat er iets met Brechje is. Als ik eraan denk, voel ik me rot vanbinnen. Ik heb het idee ...’ Ze aarzelt en pakt Koosje steviger bij haar halster. ‘Ik heb het idee dat er iets vervelends is en dat ze dat niet zomaar kan vertellen aan de telefoon. Ook al zegt ze dat ik me niet ongerust moet maken.’

2. Ongerust

Maudi kijkt naar Marcus' sterke rug en leunt even op de mestvork. Marcus heeft al twee boxen gedaan en zij nog maar een.

Hij rijdt de kruiwagen de stal uit. 'Hup, buddy', roept hij over zijn schouder. 'Ik breng de kruiwagen naar de mesthoop. Straks gaan we pauze houden. Doe jij het stro vast in de stal?'

'Ik heb je gemist toen jij en Sybrich in Zuid-Amerika waren', roept Maudi tegen zijn rug.

Marcus blijft staan en kijkt om. 'Omdat ik zo hard kan werken?'

'Tuurlijk niet', zegt ze verontwaardigd. 'We doen het nu altijd met zijn drieën. Ik heb je gewoon gemist, dat is alles. Ik ben blij dat jullie weer terug zijn.'

'Ik jullie ook allemaal', zegt hij langzaam. 'Jou, Jesse en Josja en Jimmie, je moeder, je opa, iedereen die hier altijd aan tafel zit 's avonds.'

'Hotel het Reestdal, noemt mam ons huis', zegt ze en knipoogt.

'Iedereen is welkom. Zelfs jij.'

'Zelfs ik.' Hij lacht bulderend en rijdt de kruiwagen de hoek om, achter de stal langs.

Het is stil in de stal. Maudi hoort aan het piepen van de wielen hoe Marcus de kruiwagen de plank oprijdt naar de mesthoop, hem omkiept en er weer afrijdt. Vlug pakt ze een nieuw pak stro. Het scherpe mes om de strotouwtjes door te snijden ligt achter in de kast. Met een snelle beweging maakt ze het touwtje los en legt het mes terug.

‘De geur van vers stro is de lekkerste die bestaat’, zegt ze tegen Marcus als hij weer binnenkomt. Hij zet de kruiwagen op zijn plek en pakt een paar plakken stro. Hij gooit ze in de grote box van Maddy, Quirida en Koosje en begint het los te schudden met de hooivork.

‘Dat zeg je nu’, vindt hij. ‘Misschien vind je over een jaar een dure parfum de lekkerste geur die bestaat. Op jouw leeftijd kun je enorm veranderen.’

‘Bah, van zulke luchtjes houd ik helemaal niet.’ Maudi rilt en duwt hooi in de hooinetten van Pinto, Sondine en Goldie.

Als Maudi zacht getik hoort op het golfplaten dak, staat ze stil. ‘Nee!’ roept ze uit. ‘Het regent, dat is balen. Ik zag net al dat er donkere wolken aankwamen, maar nu word ik kletsnat als ik de pony’s binnenhaal. Dat is al de derde keer deze week.’

‘We kunnen ze losmaken en de hekken opendoen’, stelt Marcus voor. ‘Dan lopen ze zelf naar binnen, dat scheelt tijd en wij hoeven maar een keer heen en weer te lopen.’

‘Ik heb het nog nooit zo gedaan’, aarzelt Maudi. ‘Ik weet niet ...’ ‘Ze ruiken de stal en het voer’, stelt hij haar gerust. ‘Ik maak ze los en jij schudt met de brok, wedden dat het lukt?’

‘Ik mag niet wedden van mijn moeder’, antwoordt Maudi met een klein lachje. ‘Maar misschien heb je gelijk. Begin maar met de braafste pony, dat is Sondine.’

‘Eerst Koosje’, vindt Marcus. ‘Die staat al in de bak. Ik doe de bak open, dan komt ze er vanzelf aan. Wacht maar af, jij blijft droog.’ Maudi pakt een blik met brok en loopt naar de deuropening van de stal. Marcus rent met grote passen naar de bak en opent de deur. Koosje staat met gespitste oren bij het hek. Ze beweegt een keer met haar hoofd en draaft dan met haar staart omhoog naar de ingang van de stal.

De schimmel blijft een ogenblik voor de boxen staan en kijkt de ruimte rond alsof ze er voor het eerst komt. Dan stapt ze bedachtzaam naar de box die ze met Quirida en Maddy deelt en begint meteen aan het hooi te knabbelen.

Maudi sluit de box en pakt opnieuw het blik met brok. Vanuit de deuropening van de stal ziet ze hoe Marcus Sondine losmaakt. De pony blijft onwennig naast de stapmolen staan en kijkt achterom naar Goldie.

Maudi glimlacht als ze de twee even later bedaard naar binnen ziet stappen. Ze kiepert de brok leeg in de bak.

‘Dat blik met brok had ik niet eens nodig’, roept ze naar Marcus, die net Maddy heeft losgemaakt.

Maddy draaft met grote passen naar de stal. Quirida galoppeert met onregelmatige sprongetjes naast haar, haar staartje in de lucht en haar hoofdje geheven.

Wanneer de twee bij de stal zijn, kan Maudi nog maar net opzij springen. Maddy blijft staan bij de dichte deur van de box en schraapt ongedurig met haar hoef over de stenen vloer. Maudi begint hardop te lachen als Quirida klaaglijk hinnikt en daarna hetzelfde doet met haar kleine hoefje.

‘Jullie zijn ongeduldig, lieve dames’, spreekt Maudi hen bestraffend toe. ‘Aan de kant.’

Ze nadert de pony’s van de zijkant en schuift de box open. In een beweging pakt ze het halster van Maddy en houdt haar stevig vast, zodat ze niet als een razende naar binnen zal gaan.

‘Ho rustig’, zegt Maudi en leidt de merrie naar binnen, Quirida volgt haar op de voet. De beide pony’s beginnen meteen te eten, alsof ze in geen dagen voer hebben gehad.

‘Nou, dat ging toch goed?’ Marcus leunt ontspannen tegen de deurpost.

‘Het ging goed’, geeft Maudi toe.

De volgorde is belangrijk’, vindt Marcus. ‘En dat je het een voor een doet. Met Sondine en Goldie gaat dit prima. Het lijkt wel of die merries nergens drukte om maken.’

Maudi kijkt een ogenblik naar de pony’s. ‘Ik heb ze al een beetje gepoetst voordat ze in de stapmolen gingen, hun boxen zijn schoon en ze zijn gevoerd. Ik denk dat we klaar zijn.’

‘Denk ik ook, ik kwam je eigenlijk net vertellen dat we over ...’ Hij kijkt op zijn horloge. ‘... tien minuten gaan eten.’ Hij lacht. ‘Dat blijft hier hetzelfde, je moeder die het eten op tijd klaar heeft en Maudi Bos die aangespoord moet worden op tijd aan tafel te zijn, omdat ze nooit klaar is in de stallen.’

Maudi glimlacht.

‘Er is nog iets.’ Marcus kijkt haar ernstig aan. ‘Jij rijdt op mijn pony, ik ben de eigenaar van Sondine. Ik wilde ergens over praten.’

‘Wil je haar verkopen?’ Maudi voelt haar maag buitelen bij de gedachte. ‘Alsjeblieft niet, Marcus. We doen het nu net zo goed met zijn tweeën.’

Marcus schudt zijn hoofd. ‘Ik wil het bespreken als je moeder erbij is, straks, tijdens het eten.’

‘Dan pas?’

Als hij knikt, voelt ze boze, teleurgestelde kriebels omhoog komen in haar buik.

‘Belachelijk’, bijt ze hem toe. ‘Je maakt me eerst nieuwsgierig en dan wil je niks meer zeggen. Dat slaat nergens op.’

‘Je hebt gelijk.’ Zijn gezicht staat berouwvol, maar Maudi ziet dat zijn ogen lachen. ‘Ik had het anders moeten aanpakken. Maar het is erg gemakkelijk om jou nieuwsgierig te maken.’

‘Is het iets leuks, of is het iets vervelends?’ vist ze.

‘Dat kan ik niet zeggen’, zegt Marcus alleen maar.

Als ze samen terug naar huis lopen, springen haar gedachten alle kanten op. Ze neemt extra grote stappen als ze over het kleine bospaadje terug naar huis loopt. Maudi’s laarzen soppen in de natte, slikkerige modder. De regen klettert op de kale bomen en maakt van het paadje een klein beekje. Zoals gewoonlijk moet ze flink aanpoten om Marcus’ tempo bij te houden. Hij kijkt geen enkele keer achterom. ‘Hee’, roept ze boos, als hij vijf meter bij haar vandaan is. ‘Heeft je moeder je nooit verteld dat je op een dame moet wachten?’

Hij blijft staan. Het water drupt op zijn schouders, maar hij grijnst van oor tot oor. ‘Nooit geweten dat jij een dame was, Maudi Bos.’

Ze geeft hem een flinke duw tegen zijn natte schouder. ‘Dat is gemeen.’

‘Zie, ik had gelijk, dames duwen heren niet. Maar aan dit modderpad moet wel iets gebeuren. Ik ga een stoepje leggen.’

Bij het grasveld blijft hij staan. Hij kijkt achterom en steekt zijn hand uit. ‘Ik had net niks moeten zeggen, nu voel jij je vervelend. Sorry.’

Maudi pakt zijn natte, uitgestoken hand. ‘Ik wil wel heel graag weten wat er is. Ik ben ongerust over Brechje. Ze lachte wel toen ik met haar belde, maar ze was niet blij.’

Maudi gaat naast Marcus lopen en nu past hij zijn tempo aan. Zijn zware laarzen maken een ritmisch geluid. Het lijkt of de drassige veengrond onder zijn voeten kreunt.

‘Een verdrietige lach?’ vraagt Marcus voorzichtig. ‘Was dat het?’ Hij trekt het mutsje van zijn hoofd en doet de deur van de bijkeuken voor Maudi open.

‘Ja precies’, zegt Maudi. ‘Het was een verdrietige lach.’

‘En daar zit jij over in.’

‘Ja.’ Maudi trekt haar laarzen voorzichtig uit en zet ze naast elkaar op de grote mat. Marcus doet hetzelfde. Hij pakt een oude handdoek en wrijft over Maudi’s schouders. ‘Is dit een goede opvoeding of niet?’

‘Dat heeft mam jou geleerd’, vindt Maudi. ‘Ze wil geen druipende jassen. Je bent bang voor haar gemopper. Kom hier, dan doe ik jouw schouders ook.’

‘Handen wassen en andere kleren aan, Maudi’, roept mam, als ze de keuken binnenkomt. ‘Ik ruik die paarden van drie kilometer afstand.’

‘Ik ook, Yael?’ vraagt Marcus. Hij snuift. ‘Het ruikt hier heerlijk! Wat is het? Ik ruik knoflook en kaas en Provençaalse kruiden.’

‘Klopt.’ Mam begint te lachen. ‘Jij hoeft je niet te douchen, dat kan ik je moeilijk verplichten. Maar Maudi heeft de hele middag in de stallen rondgehangen, jij hebt haar toch alleen maar geroepen?’

‘Geroepen en geholpen met uitmesten.’ Marcus knipoogt snel naar Maudi. ‘En ze heeft niet gehangen, maar gewerkt.’

‘Dat wou ik net zeggen’, zegt Maudi een beetje verontwaardigd. ‘Hangen en werken zijn twee verschillende dingen.’

Mam reageert niet, maar kijkt eerst op de grote keukenklok en dan naar Marcus. ‘Ik heb een schotel in de oven, die gaat er pas over een kwartier uit, dus als jij ...’

‘Het is goed, ik ren naar De Pegasus, douche en kleeid me om en ik ben hier over een kwartier terug.’ Marcus loopt om naar de deur.

‘Sorry’, zegt mam tegen zijn rug. ‘Maar ik wil niet meer eten met bedwelmende, doordringende paardengeuren om me heen. Als het jou niet op tijd lukt, dan kun je ook wel later aanschuiven.’

‘Het lukt me’, grijnst hij. ‘Ik ben nu weg.’

Als Marcus verdwenen is, kijkt mam naar Maudi. Ze veegt met een hand haar zwarte krullen van haar voorhoofd. 'Wat sta je daar nou nog?'

'Ik ga al', zegt Maudi. Ze duwt langzaam de klink van de keuken-deur naar beneden en sjokt de trap op.

'Maudi', roept mam haar achterna. 'Je geeft me het gevoel dat ik een boeman ben.'

Soms ben je dat ook, mam, denkt Maudi als ze haar slaapkamer binnenkomt.

'Wat is er?' Mam staat ineens achter haar en pakt een vochtige handdoek van de vloer. 'Je zou deze in de was ...'

Maudi weet wat er komen gaat. 'Ja, dat zou ik en ik heb het niet gedaan, sorry. Ik ben ongerust over Brechje.'

En over Sondine, denkt ze, maar dat ga ik niet zeggen. Ik weet niet eens waar ik ongerust over moet zijn.

'Ik sprak Brechjes moeder gisteravond, ze kwam hier langs.' Mam bijt op haar lip. Alsof ze haar woorden zou willen inslikken, denkt Maudi.

'Waar was ik dan?' Maudi stroopt haar rijbroek af en trekt haar sweater over haar hoofd.

'In bed', zegt mam. 'Het was al tien uur.'

Maudi gooit haar sweater op de grond. 'Ik snap er niks van. Waar wilde Brechjes moeder het over hebben?'

Dat moet Brechje je maar vertellen.' Mam draait zich om en pakt de sweater van de vloer. 'Je hebt zes minuten, dan gaan we eten.'

'Daar heb ik wat aan', moppert Maudi. 'Wil je niks zeggen?'

Mam schudt haar hoofd en loopt naar de deur. 'Ik heb al teveel gezegd, je hoeft je niet ongerust te maken.'

'Niet ongerust', herhaalt Maudi. Ze kijkt naar de dichte deur. 'Makkelijk om te zeggen. Jij weet alles al.'

‘Hartige taart met broccoli, spekjes en harde Franse kaas.’ Mam zet de grote quiche voorzichtig op tafel.

‘Lekker’, zegt opa. Hij wrijft in zijn handen. ‘Iets heerlijk warm op deze koude, natte dag, ik heb trek.’

Maudi kijkt de tafel rond. Het blauw geruite tafelkleed ligt op tafel, net als altijd. De witte borden staan precies tegenover elkaar, net als altijd. Het bestek ligt er keurig en glanzend naast, net als altijd. Maar toch is het anders dan anders. Brechje eet bijna altijd mee sinds ze op de pony’s van De Pegasus rijdt, omdat haar moeder tot laat moet werken. Josja, Maudi’s pleegzusje, is er ook niet.

Hoe deed ik dat eerst, denkt Maudi, toen we nog in Rotterdam woonden en we elke avond met zijn vieren aan tafel zaten? Waar praatten Jesse, mam, pap en ik eigenlijk over? Ze pakt haar vork en tekent een vierkantje op de blauwe ruitjes.

‘Mag niet, Maudi’, zegt Jesse plagerig. ‘Tekenen op het tafelkleed.’

Maudi zucht en legt haar vork terug. Als ze opkijkt ziet ze hoe Jesse en Jimmie, haar pleegbroertje, elkaar aankijken en beginnen te lachen. Ineens voelt ze zich alleen. Opa zit tegenover mam en Marcus zit naast hem. Dat is net als anders.

‘Het is rustig vandaag’, zegt opa. Hij kijkt de tafel rond. ‘Josja en Brechje zijn er niet.’

‘Josja heeft een feestje’, zegt mam. ‘En Brechje ...’ Ze wacht even. ‘Brechje heeft iets, ze is ergens anders.’

‘Lekker vaag, mam’, vindt Jesse. ‘Wat heeft Brechje dan?’

‘Iets’, snauwt Maudi. ‘Je hoorde mam toch?’

Je went aan iets wat fijn is, denkt ze. Dan weet je dat niet. Het is fijn dat Brechje zo vaak hier eet en Josja is er nu ook niet. Jesse en Jimmie hebben elkaar. Ze gamen samen, ze gaan samen naar

de voetbaltraining en fietsen samen naar school. Ik praat nooit meer alleen met Jesse sinds Jimmie en Josja hier wonen.

De quiche met pittige kaas en kruiden smaakt heerlijk. De grote ovenschaal is bijna leeg als iedereen klaar is met eten. Maudi vist het laatste korstje bladerdeeg eruit en stopt het in haar mond.

‘Ik heb flensjes gebakken als toetje’, zegt mam als Jimmie alle borden heeft weggepakt en ze op het aanrecht heeft gezet. Ze zet een schaal met dampende flensjes op tafel. ‘Wil jij de bruine suiker en de stroop even pakken, Jimmie? Ik wist niet of er genoeg eten zou zijn en flensjes vullen de gaten in je maag.’

‘Mam’, protesteert Jesse. Hij kreunt zacht. ‘Jimmie en ik moeten zo gaan trainen. Als we zo vol zitten, plof ik uit elkaar op het voetbalveld.’

Mam grinnikt en schudt haar hoofd. ‘Heb ik aan gedacht. Ik heb er een paar apart gelegd voor jullie, voor na de training.’

‘Mogen we van tafel?’ Jesse kijkt mam vragend aan. ‘We moeten ons nog verkleden.’

Als de jongens naar boven zijn gestommeld, praten mam, Marcus en opa verder. Maudi pakt voorzichtig een flinterdun flensje en strooit er bruine suiker overheen.

‘Ik zou hier wel een lekker bakje koffie bij lusten’, zegt opa terwijl hij opstaat. ‘Wie nog meer?’

‘Moet ik op die koffie wachten?’ vraagt Maudi. ‘Ik wil het wel zetten en dan ga ik naar boven. Dan kunnen jullie praten als volwassenen onder elkaar.’

Mam knikt. ‘Zet voor ons alle drie maar twee kopjes.’

Maudi meet het water en de koffie zorgvuldig af en wacht tot ze het apparaat hoort pruttelen. Dan pakt ze de grijsblauwe koffiemokjes uit de kast en zet ze samen met de koffieroom en de suikerklontjes op tafel. ‘Is het zo goed?’

‘Prima’, vindt mam. ‘Heb jij morgen niet een geschiedenisrepetitie?’

‘Uh ja’, schrikt Maudi. ‘Vergeten.’

‘Gelukkig denk je er nu aan’, vindt Marcus. ‘Waar gaat het over?’

‘Dat ...,’ aarzelt Maudi, ‘ga ik nu ontdekken. Maar Marcus? Jij wilde toch nog iets bespreken waar mijn moeder bij was?’

‘Ja, dat is waar ook.’ Marcus trommelt even met zijn vingers op de rand van de tafel. ‘Yael? Ik wilde vragen of ik Brechje, Josja en Maudi mee mag nemen naar de ponyclub. Ze zijn al lid van de vereniging, maar ze hebben nog nooit een les meegemaakt.’

‘Naar de ponyclub? Waar is dat nou weer goed voor?’ Mam pakt de koffiekkan en schenkt de koffie in de mokjes. ‘Ze moeten er met de trailer naartoe gebracht worden, dat kost tijd en geld en ...’

Marcus laat haar niet uitpraten. ‘Omdat het goed voor ze zou zijn in clubverband te rijden, van het Pegasusterrein af te komen en nieuwe dingen te leren. Daar zou het goed voor zijn.’ Hij kijkt Maudi onderzoekend aan. ‘Zou jij dat willen?’

‘De ponyclub? Dan krijg je les van een instructeur.’ Maudi’s gedachten gaan terug naar Rotterdam, waar ze elke week een paar keer les kreeg.

‘Het zou fijn zijn en spannend’, zegt ze langzaam. ‘Ik zou het wel willen. Moet ik het aan Brechje en Josja vragen? Ga jij ons brengen en halen? Als je straks weer een baan hebt, is dat best druk. Je bent je hele avond kwijt.’

‘Dat zijn heel veel vragen, Maudi. Dat vervoer komt wel goed.’ Marcus neemt een hap van zijn flensje en sluit zijn ogen. ‘Hmm, heerlijk, Yael. Ga je Sybrich ook zo lekker leren koken?’ Mam schudt haar hoofd. ‘Sybrich kan al heel goed koken, maar ze moet er de tijd voor nemen.’

Ze neemt een slokje en kijkt streng over de rand van haar kopje. 'Je weet het, Maudi. Als je weer een onvoldoende voor geschiedenis haalt, is het een week niet ponyrijden. Wacht nog even met Brechje praten over de ponyclub, dat maakt het allemaal nog moeilijker voor haar.'

'Mam.' Maudi voelt de verontwaardiging opborrelen. 'Ik weet helemaal niet wat er aan de hand is met Brechje en wat het allemaal zo moeilijk maakt. Dat geheimzinnige gedoe is waardeeloos.'

'Het zal wel, maar ik wil dat je morgen een voldoende haalt voor die repetitie, anders weet je de consequenties', zegt mam streng. 'Dat heb je gezegd in een boze bui toen ik een vier had voor aardrijkskunde. Ik dacht dat je het niet echt meende. Een week niet rijden is kindermishandeling.'

'Kindermishandeling of niet, ik blijf erbij.' Mam leunt achterover. 'Kun je alvast wennen aan volgend jaar, dan heb je bergen huiswerk.'

'Volgend jaar duurt nog heel lang', mompelt Maudi. Ze doet gauw de deur open en hoort hoe Marcus begint te lachen. Mam slaakt een verontwaardigde uitroep en opa grinnikt zachtjes.

'Lach jij maar', hoort ze mam zeggen. 'Als je straks zelf kinderen hebt ...'

'Oh ja', mompelt Maudi, als ze even later haar geschiedenisboek opent. 'Ik weet het alweer. De gouden eeuw, het gewest en de regenten, Hugo de Groot. Dat had ik net aan tafel moeten zeggen.'

Ze kijkt op haar mobiel. Nog ruim een uur voordat Josja terug is. 'Huppakee Maudi', mompelt ze tegen zichzelf. 'Je kunt dit.'

Een uurtje later heeft ze alles goed doorgenomen. Veel van de stof heeft juf Jorien al behandeld en ze hebben er samen

filmpjes over gekeken. Net als ze haar boek dichtslaat, krijgt ze een berichtje in de klassenapp.

proeftoets maken helpt voor een goed cijfer

Maudi trommelt met haar vingers. 'Voordat Josja terug is, kan ik die proeftoets wel maken.'

Ze opent het bestand op haar laptop en ziet dat het twintig meerkeuzevragen zijn. Bij een goed antwoord krijg je een punt. Met elke punt die ze scoort, voelt Maudi zich plezieriger.

'Negentien van de twintig goed', zegt ze als ze de toets heeft afgerond. 'Nog nooit een toets zo goed geleerd.'

Ze gaat staan, kijkt naar zichzelf in de spiegel en moet lachen om haar eigen gezicht. Mam kan tevreden zijn. Een week niet naar de pony's, dat gaat me niet gebeuren.